

РЕШЕНИЕ

№ 504

гр. София, 14.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-6, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елена Радева

при участието на секретаря Таня Б. Стоянова
като разгледа докладваното от Елена Радева Търговско дело №
20221100901446 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Иск с правно основание чл.694, ал.2, т.1 ТЗ за установяване на привилегия на възразилия кредитор Н.А.П., отреждаща му поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ, поради заповест, вписан в ЦРОЗ под №2022032501175, касателно публични вземания в общ размер на 9 097,20лв.

В исковата си молба НАП твърди, че с решение №290/23.03.2022г., постановено по т.д.№2098/2021г. по описа на СГС, ТО, вписано по партидата на „**А.Г.“ ООД е открито производство по несъстоятелност по отношение на този търговец, постановено на основание чл.632, ал.1 ТЗ, което е възобновено с решение №572/16.05.2022г., вписано на 15.6.05.2022г. по партидата на дружеството.

На 04.07.2022година по партидата на длъжника е обявен списък на приетите от синдика вземания, предявени в срока по чл.685, ал.1 ТЗ, в който са включени вземания, предявени от настоящия ищец.

Ищецът твърди, че в срока по чл.690 ТЗ е направил възразение срещу определената от синдика поредност на вземанията на НАП, което възразение е оставено без уважение с определение №2316/15.07.2022 година на съда по несъстоятелността, постановено по т.д.№209882021г.. Определението е обявено по партидата на длъжника на 14.07.2022 година.

Ищецът твърди, че това поражда интерес у него да предяви настоящата установителна претенция, с която цели да се установи, че има поредност на удовлетворяване по т.1 на чл.722 ТЗ и това е така, тъй като се касае за публични вземания, които са обезпечени по реда на ДОПК с постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал.1

ДОПК с изх.№ С220022-023-0000537/22.02.2022година, с което е наложен запор върху едно моторно средство, което е подробно описано в постановлението. Този запор е вписан в ЦРОЗ под №2022032501175 и обезпечава събиране на публичните вземания по заповед за възлагане на ревизия № Р- 2221421006515 – 020 – 001/19.11.2021г.. Действието на наложените ограничения е продължено с постановление изх.№ С220022-139-0001194/30.05.2022г. Твърди, че производството по ДОПК е приключило с издаване на Р № Р-2221421006515-091-001/03.05.2022г.

Твърди, че представя доказателства за наложения запор и позовавайки се на разпоредбите на ДОПК и нормата на чл.722,т.1 ТЗ твърди, че има качество на кредитор с обезпечено вземане, поради което поредността на удовлетворяване е по т.1 на чл.722 ТЗ.

Моли съда да уважи претенцията.

В срока за отговор ответникът „**А.Г.“ ООД(н), комуто съдебните книжа са връчени по реда на чл.619 ТЗ, не дава отговор.

Синдикът на „**А.Г.“ ООД(н), Е. Т., депозира становище, с което не оспорва допустимостта на претенцията.

Заема становище, че искът е неоснователен, тъй както обезпечителната мярка е вписана след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност. Излага подробни аргументи относно характера на вписването и неговото значение при липса на материално-правно основание, поради което не може да създаде предимство при удовлетворяването и аргументи, които черпи от разпоредбата на чл.638, ал.4 ТЗ и чл.722 от същия закон.. Моли съда да остави без уважение претенцията.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупността им, намери за установено следното:

Страните не спорят относно фактите по делото, които са следните:

По т.д.№2098/2020г. по описа на СГС, ТО, 6-7 състав, е постановено решение №290/23.03.2022 година, на основание чл.632, ал.1 ТЗ по отношение на длъжника „**А.Г.“ ООД(н) ; решението е вписано в ТР по партидата на длъжника на 23.03.2022г.; постановено е решение №880/14.07.2022г., по същото дело, с което производството по делото е възобновено, на основание чл.630, ал.2 ТЗ, което решение е вписано по партидата на длъжника на 14.07.2022 година.

Не се спори, че в срока по чл.685, ал.1 ТЗ ищецът НАП е предявил вземанията на държавата спрямо длъжника и видно от справка в ТР по партидата на длъжника, на 04.07.2022 година синдикът е обявил списък на приетите вземания, които са предявени в срока по чл.685, ал.1 ТЗ, в който като кредитор е включен ищецът с поредност на удовлетворяване по т.6, т.7 и т.9 ТЗ. Общият размер на вземанията на държавата спрямо този длъжник е сумата от 62 009,34лв., които са формирани от главници и лихви, изтекли до датата на решението, включени с поредност по т.6 и т.7 на чл.722 ТЗ и с поредност по т.9 от същата норма, касателно лихви след датата на решението.

По делото не се спори, че ищецът е направил възражение по списъка,

подадено в преклузивния срок по чл.690 ТЗ, но докладвано на съда по несъстоятелността на 15.07.2022 година, в деня на постъпването му в регистратурата на СГС. Тъй като съдът по несъстоятелността се е произнесъл с определение на 14.07.2022 година, с което е одобрил съставения от синдика списък на приети вземания, обявен в ТР на 04.07.2022 година, възражението на настоящия ищец е оставено без уважение с определение №2316/15.07.2022 година.

От представените от ищеца писмени доказателства се установява, че по отношение на длъжника „**А.Г.“ ООД, ЕИК ****, е издадена Ревизионен акт № Р – 22221421006515-091-001/03.05.2022 година за задължение, представляващо данък добавена стойност за периода от 01.07.2017г. – 31.03.2018г. и за периода от 01.10.2020г. до 30.11.2020г. и за резултатите от съставен Ревизионен доклад Р – 22221421006515-091-001 от 07.04.2022 година. Въз основа на което органите са установили, че размерът на дълга за дължими ДДС е сума от 9 026,17лв.

По делото е представено постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал.1 ДОПК от публичен изпълнител в ТД на НАП- София по отношение на длъжника „**А.Г.“ ООД, ЕИК ****, на 22.02.2022 година, представляващи заповед за налагане на МПС, собственост на длъжника и постановление за продължаване на действието на наложени предварителни обезпечителни мерки по чл.121, ал.6 ДОПК, във връзка с Ревизионен акт № Р – 22221421006515-091-001/03.05.2022 година, с който се установява вземане спрямо длъжника в размер на 9 026,17лв., формирано от главница от 7 305,16лв. и лихви от 1 721,01лв., с което е продължено действието на наложената обезпечителна мярка- заповед за налагане на МПС.

От представеното от ищеца удостоверение от ЦРОЗ се установява, че заповедта е вписана в ЦРОЗ под №1516383 на 23.05.2022 година по партидата на длъжника.

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните изводи:

По допустимостта на претенцията.

Съдът, с определенията, с които е насрочил делото, е приел, че претенцията е допустима- подадена от надлежна страна в преклузивния срок по чл.694, ал.6 ТЗ.

Съдът е приел за допустим предявения отрицателен иск, съобразявайки съдебна практика, постановена с решение №149 от 08.12.2009г. по т.д. №341/2009г. на ВКС, първо т.о., с което съдът приема, че при въведено възражение срещу списъците и при липса на произнасяне от съда по несъстоятелността: „... определението с което дадено възражение е оставено без разглеждане или по което липсва каквото и да било произнасяне би било изключено от каквото и да било последващ съдебен контрол. Т.е. в рамките на производството по чл. 694, ал. 1 ТЗ би следвало, било служебно, било по повод направено оспорване да бъде извършена проверка по активната процесуална легитимация - наличието или липсата на положителна

процесуална предпоставка - своевременно депозирано възражение по чл. 690, ал. 1 ТЗ“, което обуславя и допустимостта на настоящата установителна претенция по чл.694 ТЗ.

В трайната съдебна практика се приема, че кредитор с прието вземане има интерес от това да предяви иск за установяване на поредност за удовлетворяване на прието вземане, ако твърди, че тя е различна от посочената от синдика в списъка на приети вземания – напр. определение №374/13.06.2014г. по ч.т.д.№599/2014г. по описа на ВКС, ТК, Второ т.о.

По основателността на иска.

Решението за откриване на производство по несъстоятелност, постановено на 23.03.2022г. е вписано в ТР по партидата на длъжника на същата дата.

Касае се за обезпечителен заповест, наложен от публичния изпълнител по реда на ДОПК, въз основа на който е извършено вписване в ЦРОЗ под №1516383 на 23.05.2022 година по партидата на длъжника.

Съобразно чл.722, ал.1,т.1 ТЗ в тази поредност за удовлетворяване се ползват вземания, които са обезпечени със залог или ипотека, или заповест или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ.

Следователно законодателят е ограничил кръга кредитори, които следва да бъдат първи удовлетворени от сумата, получена от осребряване на активи на длъжника / реализация на обезпечението/, върху които има определени тежести- залог или ипотека- договорни обезпечения или заповест или възбрана- процесуални обезпечения, като за последните е поставил изискване да бъдат вписани по реда на ЗОЗ.

В теорията се приема необходимост от корективно тълкуване на разпоредбата на чл.722, ал.1,т.1 ТЗ, в частта, предвиждаща привилегия при удовлетворяване на вземания, обезпечени със заповест или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ, като се приема за недопустимо вписване на възбрани по реда на ЗОЗ, тъй като недвижимите имоти не са обект на обезпечение по ЗОЗ, а вписването на заповест има за последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор по отношение на кредитор, в чиято полза е учреден в по-късен момент залог върху заповестното имущество. В този случай при принудително изпълнение заложникът кредитор ще има качеството на хирографарен, а не за обезпечен. В този смисъл вписването на заповеста не създава привилегия за вискателя да се удовлетвори предпочтително от имуществото върху, което е учреден залога, поради което такова право не може да има и кредиторът с прието вземане в производството по несъстоятелност. Целта на вписването на обезпечителни мерки по реда на ЗОЗ е създаване на предимство при конкуренция на различните способи на принудително реализиране на заложеното право, тъй като вписването на насочване на принудително изпълнение по реда на ГПК или ДОПК осуетява пристъпване към изпълнение от страна на заложникът кредитор /чл. 32а ЗОЗ/. Съгласно специалните правила, уреждащи действието на заповеста и възбраната, вискателят, ползващ се от обезпечението, няма предимство при удовлетворяването си спрямо конкуриращи кредитори (чл. 459, ал. 1 вр.457,

ал. 1 и чл. 460 ГПК, т. 7 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК и чл. 217, ал. 1 и 3 и чл. 194, ал. 5 ДОПК) – така Определение № 519 от 15.11.2019г. по т.д. № 515/2019 г., Т. К., I Т. О. на ВКС, към който извод се придържа трайно в своята практика ВКС. Приема, че разпоредбата на чл.722, ал.1,т.1 ТЗ подлежи на корективно тълкуване в частта, предвиждаща привилегия при удовлетворяване на вземанията, обезпечени със запор или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ, а именно, че във връзка със запори, вписани по реда на ЗОЗ, разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т.1 ТЗ не поражда в полза на обезпечения кредитор привилегия за предпочитително удовлетворяване преди останалите кредитори, а урежда въпроса за предимството при конкуренция между различните способы на принудително изпълнение върху същото имущество. Вискателят, вписал запор по реда на ЗОЗ, няма специални права и привилегии спрямо останалите кредитори на несъстоятелността, защото наложените в изпълнителното производство запори са непротивопоставими на кредиторите на несъстоятелността, за което аргументите се извличат от чл.638, ал.4 ТЗ.

Следва да бъде отчетено обстоятелството, че възможността да се извърши вписване на запори в ЦРОЗ, наложени по ДОПК, е предвидена изрично в ЗОЗ с нормата на чл.26, ал.3,т.11, в редакцията, чието изменение е въведено с ДВ, бр.108 от 2007г., в сила от 19.12.2007г., изменен и допълнен с ДВ, брой 100 от 2008г.

Тази възможност е отпаднала с измененията и допълнения на ЗОЗ с ДВ, бр.105 от 2016г., в сила от 30.12.2016г.

Следователно въпросът относно извършеното вписване и неговите последици се явява ирелевантен, тъй като извършеното вписване на запора върху МПС на длъжника се явява недопустимо.

Ето защо наведените доводи относно това вписване съдът не разглежда.

По отношение на нормата на чл.638, ал.4 ТЗ.

Съобразно тази разпоредба на ТЗ е налице изрична забрана за налагане на обезпечителни мерки по реда на ГПК и ДОПК след откриване на производството по несъстоятелност.

Съпоставяйки датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, която е 23.03.2022 година и датата на налагане на запора 22.02.2022 година, съдът приема, че този запор е имал действие само до датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност. След тази дата наложените по реда на ГПК и ДОПК ограничителни мерки са непротивопоставими на кредиторите в несъстоятелността и това е последицата от универсалния характер на принудителното изпълнение, каквото представлява производството по несъстоятелност. Именно в този смисъл следва да се тълкува изречение второ на чл.638, ал.4 ТЗ.

При така изложеното съдът приема, че макар и допустим, искът по чл.694, ал.2,т.1 ТЗ, предявен от НАП се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Водим от изложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ПО ПРИХОДИТЕ, на основание чл.694, ал.2,т.1 ТЗ, против „**А.Г.“ ООД, ЕИК ****, иск за установяване наличие на привилегия на кредитора, представляваща заповест, чието вписване в ЦРОЗ е под №1516383 на 23.05.2022 година, касаещо вземане на Държавата в общ размер от 9 097,20лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____